

UZUN YAŞAMAK

Ortalama

ömür ülkemizde 10 yaş birden artarak erkeklerde 75 kadınlarda 82 olmuş. Eskiden 50'li yaşlarda ihtiyar sınıfında olanlar şimdilerde nerdeyse orta yaşta sayılıyorlar. Belli ki hayat şartları kolaylaştıkça ve beslenme imkanları iyileştikçe ömür de uzuyor. Kadınların neden daha fazla yaşadığı ile ilgili bilimsel bir veri yok. Herkes başka yorumlar yapıyor. Ama bilinen bir gerçek var ki; o da beylerinin ölümünde sonra onlarca yıl yaşıyorlar ve hallerinden de şikayetçi değiller..!

Uzun

yaşamak çok da kıymetli bir şey olmasa gerek, ne kadar yaşarsanız o kadar fazla acı görüyorsunuz, her yıl birkaç yakınınızı kaybediyorsunuz. Gözünüzün önünden bir bir tanıdık yüzler kaybolup gidiyor. Her yeni bir ölüm haberi sizi derinden sarsıyor. İnsanın defalarca "keşke ölseydim de görmeseydim" dediği daha nice acılarla karşılaşılıyor.

Yaşadıkça

dostlarınızdan ve kıymet verdiğiniz pek çok yakınınızdan beklemediğiniz kırıcı, incitici, yaralayıcı sözler duyuyorsunuz. Nasıl olur da böyle konuşabilir diyorsunuz. Küçük hesaplar, ince hesaplar, hinlikler, cinlikler, tilki kurnazlıkları, şark uyanıklıkları daha nice hallerle karşılaşp insan evladının şekline şemaline şaşırıyorsunuz. Bu arada sizde farkında olmadan başkalarını kırabiliyor bunun pişmanlığını duyabiliyorsunuz.

Uzun

yaşadıkça özleyip hasret çektiklerinizin çoğuna kavuşuyorsunuz; araba, ev, para, eş, sevgili, yemek, gezmek gibi pek çok hayaliniz gerçek oluyor. Bu kötü bir şey midir? Değildir belki ama ulaştığımız her kıymetli şey kıymetsiz oluyor. Ah bir kavuşsam dediğiniz her şeye sahip olunca ondan kurtulmanın ve daha başkasına sahip olmanın peşine düşüyorsunuz. Oysaki onlara özlediğimiz zamanlarda verdiğimiz kıymet ile kavuştuğumuz zamanki kıymet arasında uçurumlar var. Hayallerimizdeki güzeli harcıyoruz hep. Acaba kavuşmamak daha mı iyi diyesi geliyor insanın.

Uzun

yaşadıkça daha çok akıl bilgi ve görgüye sahip oluyorsunuz. Bildikçe öğrendikçe ne kadar bilgisiz olduğunuz ortaya çıkıyor. Oysaki az şey bilirken kendimizi nasılda alleme-i cihan zannedip dünyayı kurtarmanın peşine düşüyorduk. Ne kadar cesurduk. Ne kadar gözü karaydık. Yaşlılık öylemi kendi gerçeğinizle yüzleşiyorsunuz. kendinize "sen bir hiçsin" diyorsun. Oysaki az bildiğimiz yıllarda sen bir kahramansın derdik.

Uzun

yaşadıkça kahramanlarınız ve inançlarınız değişiyor. Uğruna ölümü bile göze aldığınız

siyasi ya da sosyal şahısların sıradan bir insan olduğunu, hatta bazı huylarının ve davranışlarının kabul edilemez olduğunu duyup öğreniyorsunuz. Kahramanınız gözünüzde değerini yitiriyor, Siz de bir kahramanı yitiriyorsunuz. Katı inançlarınız esniyor. İlla böyle olması gerekmezmiş, bak böylede oluyor diyorsunuz. Kararlılığınız esniyor, taviz havuzunuz hızla doluyor.

Uzun

yaşadıkça yalnızlaşıyorsunuz. Sayıca daha fazla akraba, evlat, torun, eş, dost, hısıma sahip oluyorsunuz ama konuşacak sohbet edecek bir kişi dahi bulmakta zorlanıyorsunuz. Kimi arasam? sorusuna hep "onu daha sonra ararım" diyorsunuz. En zoru ise çocukluk ve gençlikte birlikte olmaktan çok keyif aldığınız, adeta görmeden yaşayamadığınız kardeşlerinizin zamanla yabancı birer komşuya dönüşmesidir. Herkes evlenip kendi evinin derdine düşünce zamanla

kardeşlik bağlarının zayıfladığını görüyor ve buna çok şaşırıyorsunuz.

Herkese

uzun sağlıklı ömür temenni ederiz ama uzun yaşamak üstüne bunca moral bozucu şey söyledik. Şair diyor ki: kaderde ölmekte var/fakat asıl borcun yaşamaktır. Mademki şair bizi yalanlıyor, siz şairin dediğine bakın. Beni kale almayın..!

(Şiran'dan eski seçim müdürümüz Bayram Yeniçerinin ölüm haberini üzüntüyle öğrendim. Şiran kaymakamlık binasındaki odasında sıcaklık ve samimiyet olan büyüklerimizden birisiydi. Allah rahmet eylesin. Yakınlarına sabırlar dilerim.)